

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **CEC Praha a.s.**, se sídlem Tlumačovská 1237/32, Praha 5, zast. Mgr. Pavlem Letáčkem, advokátem se sídlem Šafaříkova 785/1, Praha 2, proti žalovanému: **Celní úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem Koliště 634/17, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2020, č. j. 76695-18/2020-530000-61, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2021, č. j. 62 A 84/2020 - 118,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce Mgr. Pavla Letáčka, advokáta se sídlem Šafaříkova 785/1, Praha 2, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl námitky společnosti SLOT Group, a. s. (dále jen „právní předchůdkyně žalobkyně“ či „právní předchůdkyně stěžovatelky“) proti zadržení osmi kusů technických herních zařízení (videoloterijních terminálů), hotovosti ve výši 4 400 Kč a osmi svazků klíčů s kartou pro podezření, že v souvislosti s jejich užíváním docházelo k porušování zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“), ve smyslu § 121 odst. 1 tohoto zákona.

[2] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který napadené rozhodnutí zrušil rozsudkem ze dne 10. 7. 2020, č. j. 62 A 84/2020 - 91. Krajský soud neshledal dostatečným podezření na porušování zákona, které vycházelo z nesrovnalostí ve výčtu jednotlivých rozhodnutí Ministerstva financí (dále též „MF“), konkrétně z existence rozdílných znění dvou rozhodnutí MF ze dne 25. 9. 2015, a to č. j. MF-38884/2015/34-4 a č. j. MF-38884/2015/34-5 (dále jen „změnová rozhodnutí“), která předložila právní předchůdkyně žalobkyně dne 11. 2. 2020 při kontrole plnění povinností při

provozování hazardních her podle zákona o hazardních hrách. Podle předložené verze měla změnová rozhodnutí změnit mimo jiné čtyři rozhodnutí MF (dále jen „původní rozhodnutí“) na čtyři různé hry. Původní rozhodnutí předložená při kontrole byla obsahově shodná s dříve evidovanými rozhodnutími. Změnová rozhodnutí, která měla dokládat změnu provozovatele technických herních zařízení ze společnosti MASOX, a. s., na právní předchůdkyni žalobkyně, se však svým obsahem lišila od listin zaevidovaných MF, přestože byla označena shodným číslem jednacím. Na této rozdílnosti žalovaný založil důvodné podezření na porušení zákona. Dle krajského soudu však samotná existence rozdílných znění změnových rozhodnutí v jeho správním spise (či spise MF) nemohla bez dalšího poskytovat dostatečný skutkový základ pro důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách.

[3] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) poté na základě kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 As 191/2020 - 76, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že postačovalo, že žalovaný během kontroly zjistil, že změnová rozhodnutí nejsou evidována v evidenci MF v takovém znění, v jakém je právní předchůdkyně žalobkyně předložila. Žalovaný neměl prostor během samotné kontroly provádět složité dokazování či sbírání dalších podkladů pro potvrzení svého podezření. Měl dostatečnou vstupní indicii pro vznik důvodného podezření, neboť v systému Státního dozoru nad sázkami a loteriemi (dále jen „SDSL“) nebylo pro právní předchůdkyni žalobkyně vedeno platné a účinné povolení k provozování technických herních zařízení nalezených v kontrolované provozovně. Zařízení, která zde zadržel, byla stále vedena na společnost MASOX, a. s. Žalovaný v průběhu kontroly zpochybnil pravost změnových rozhodnutí na základě jejich odlišnosti od rozhodnutí, která evidovalo MF. Jejich zpochybnění bylo dostačující, jelikož v průběhu kontroly nebylo možné přímo prokázat, že se v případě předložených změnových rozhodnutí jedná o podvrh.

[4] Krajský soud následně žalobu zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. Jelikož NSS postavil ve svém zrušujícím rozsudku č. j. 9 As 191/2020 - 76 najisto jedinou spornou otázku v daném řízení, krajskému soudu nezbylo, než jeho závěry převzít. Z rozsudku NSS ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 - 56, č. 329/2004 Sb. NSS, plyne, že v době, kdy se správní orgán dozví o možném porušení zákona, nemusí mít najisto postaveno, že k porušení nesporně došlo, nýbrž stačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání porušení povinnosti je předmětem následného řízení, ve kterém bude žalovaný rozhodovat o tom, zdali skutečně došlo k porušení zákona o hazardních hrách. Žalovaný své důvodné podezření odůvodnil tím, že v průběhu kontroly obdržel od právní předchůdkyně žalobkyně změnová rozhodnutí, která následně ověřil u MF. Zjistil, že se předložená změnová rozhodnutí neshodují s rozhodnutími, která eviduje MF. Pojal proto v průběhu kontroly důvodné podezření, že předložená rozhodnutí mohou být neplatná a neúčinná, a proto zadržel technická herní zařízení, která se nacházela v dané provozovně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Nový rozsudek krajského soudu napadla kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“). Její důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[6] Krajský soud vydal napadený rozsudek s odvoláním na závazný právní názor vyslovený NSS v rozsudku č. j. 9 As 191/2020 - 76, jehož dílčí závěry však nemají oporu ve správním spisu v době zahájení kontroly, tj. v době rozhodné pro posouzení (ne)existence důvodného podezření. Tyto závěry jsou navíc vnitřně rozporné. Nejvyšší správní soud se ohledně závěru, že žalovaný měl v době kontroly k dispozici minimálně změnová rozhodnutí a původní rozhodnutí, odvolal na stranu pátou Protokolu o kontrole ze dne 20. 5. 2020 (dále jen „Protokol o kontrole“), jenž byl vypracován více než tři měsíce po provedení kontroly. Žalovaný v něm v rozporu se skutečným stavem věci uvádí, že změnová rozhodnutí dohledal v den kontroly v systému SDSL. Nejvyšší správní soud uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že žalovaný měl změnová rozhodnutí v den provedení kontroly u sebe. Pokud by ale tato rozhodnutí skutečně v den kontroly dohledal v systému SDSL, pak by je nepochybně uvedl v části III. odst. 3 Protokolu o kontrole, ve kterém uvedl veškeré dokumenty pořízené pro účely kontroly z databáze SDSL. Mezi pořízenými dokumenty však nejsou změnová rozhodnutí uvedena. Na straně páté Protokolu o kontrole výslovně uvedl, že ze systému SDSL si pořídil pouze jedno ze dvou změnových rozhodnutí, a to rozhodnutí č. j. MF-38884/2015/34-4. V případě rozhodnutí č. j. MF-38884/2015/34-5 žalovaný neuvádí, že jej získal ze systému SDSL nebo že je dohledal v den kontroly. Stěžovatelka zpochybňuje, že žalovaný má přímý přístup do systému SDSL, z něhož by mohl rozhodnutí MF získat. Pokud by tvrzení, že si změnová rozhodnutí obstaral v den kontroly ze systému SDSL, bylo pravdivé, je nelogické, proč mu je ze systému SDSL zaslalo Generální ředitelství cel (dále jen „GŘC“) v příloze svého dopisu ze dne 21. 2. 2020, tj. po skončení kontroly. Na straně páté Protokolu o kontrole žalovaný uvádí, že kvůli tvrzené odlišnosti změnových rozhodnutí *„byl učiněn předběžný dotaz na Ministerstvo financí, které potvrdilo, že ve svém spisovém materiálu má založená rozhodnutí daných čísel jednacích ve znění, v jakém bylo kontrolujícím získáno ze SDSL.“* Žalovaný však v protokolu neuvedl, kdo vznesl tento dotaz, tj. zda tak učinil on nebo GŘC. Neuvádí ani, kdy se tak mělo stát. Pokud by předběžný dotaz vznesl v průběhu kontroly, nepochybně by tato událost byla zachycena na videozáznamu, který v jejím průběhu pořídil. Tak tomu však není. Na videozáznamu není ani zachyceno, že by v průběhu kontroly konfrontoval právní předchůdkyni stěžovatelky s verzí rozhodnutí ze systému SDSL. Systém SDSL navíc není spolehlivý, jelikož vykazuje řadu chyb, což připouští i MF. Toho si žalovaný musel být vědom, a přesto se spoléhal na správnost a úplnost dokumentů, které si ze systému SDSL údajně pořídil. Dílčí závěr NSS, že žalovaný měl u sebe při kontrole minimálně změnová rozhodnutí a rozhodnutí původní, je tak nesprávný.

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný důvod existence odlišných změnových rozhodnutí zjistil bez součinnosti právní předchůdkyně stěžovatelky před zabavením věcí, jak vyplývá ze sdělení MF ze dne 11. 2. 2020. V tomto sdělení ho informovalo, že změnová rozhodnutí neeviduje ve své evidenci v takovém znění, v jakém byla předložena. Tento závěr nemá oporu ve správním spise, resp. je s ním v příkrém rozporu. Jak je zřejmé z Protokolu o kontrole, sdělení MF ze dne 11. 2. 2020 a k němu přiložené přílohy žalovaný obdržel nikoli přede dnem kontroly, ale až po jejím skončení. Skutkové závěry NSS učiněné ohledně sdělení MF jsou tak ve vzájemném rozporu.

[8] V rozporu s obsahem správního spisu je i závěr, že žalovaný měl vstupní indicii o protiprávním jednání, jelikož v systému nevedl ohledně právní předchůdkyně

stěžovatelky platné a účinné povolení k provozování technických herních zařízení. Systém SDSL neprovozuje žalovaný, ale MF prostřednictvím externího dodavatele. Nelze souhlasit ani s názorem, že v době kontroly byla veškerá povolení vedena na společnost MASOX, a. s. Ve sdělení MF ze dne 7. 2. 2020, které GŘC zaslalo žalovanému dne 21. 2. 2020, MF uvedlo, že jako provozovatel je u původních povolení v systému SDSL uvedena právní předchůdkyně stěžovatelky. Ministerstvo financí k tomu též uvedlo, že se jedná o administrativní chybu, která má být řešena. Stěžovatelka pochybuje, že k opravě této chyby došlo ještě před zahájením kontroly. Důkazní břemeno je v tomto směru na žalovaném. Pokud k opravě chyby do dne konání kontroly nedošlo a pokud je pravdivé tvrzení žalovaného, že si ze systému SDSL v den kontroly opatřil původní rozhodnutí, pak mu v takto získaných původních rozhodnutích figurovala jako provozovatel dotčených technických herních zařízení právní předchůdkyně stěžovatelky. Závěr NSS, že v systému SDSL nebyla ve vztahu k právní předchůdkyni stěžovatelky vedena platná a účinná povolení k provozování technických herních zařízení, je tak v rozporu se skutkovým stavem věci obsaženým ve správním spise. Proto je nesprávný i závěr ohledně existence vstupní indicie zakládající důvodné podezření. Sdělení ze dne 7. 2. 2020 a 11. 2. 2020 navíc žalovaný obdržel až dne 21. 2. 2020, a proto je zjevné, že nemohou prokazovat zákonnost kontroly a zabavení věci.

[9] Správný není ani závěr, že žalovaný rozporoval pravost změnových rozhodnutí tím, že v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„hlídka pojala důvodné podezření, že kontrolovanou osobou předložená změnová rozhodnutí mohou být neplatná a neúčinná“*. Tento závěr pomíjí zásadní rozdíly mezi pravostí změnových rozhodnutí a jejich platností a účinností. Pokud měl žalovaný v průběhu kontroly pochybnosti o platnosti a účinnosti předložených změnových rozhodnutí, neznámá to, že měl pochybnosti o jejich pravosti, či snad dokonce, že by změnová rozhodnutí nebyla pravá. Pokud navíc zpochybnil jejich pravost až v řízení před krajským soudem a NSS toto zpochybnění považuje za relevantní pro posouzení existence důvodného podezření, pak jde o rozpor s obecným závěrem NSS, že následné zpochybnění pravosti dotčených změnových rozhodnutí je irelevantní a nelze k němu přihlížet. I samotné zpochybnění platnosti a účinnosti dotčených změnových rozhodnutí až v napadeném rozhodnutí bylo učiněno pozdě.

[10] Nejvyšší správní soud též dospěl k závěru, že nesprávně vyznačené doložky právní moci na změnových rozhodnutích neprokazují jejich správnost. Stěžovatelka však touto skutečností neprokazovala správnost předložených změnových rozhodnutí, ale poukazovala na zjevný chaos panující v evidenci MF. Tato evidence je nespolehlivá, jelikož 1) u původních rozhodnutí v systému SDSL byla z důvodu údajného administrativního pochybení uvedena jako provozovatelka technických herních zařízení její právní předchůdkyně, 2) údajně odlišné verze změnových rozhodnutí zaslaných MF dne 11. 2. 2020 neobsahovaly doložku právní moci, 3) údajně odlišné verze změnových rozhodnutí opatřených doložkou právní moci byly zaslány MF až na žádost GŘC více než dva měsíce po zabavení věcí, 4) MF následně upravilo vyznačení doložky právní moci pouze na jednom ze změnových rozhodnutí. Pochybení správních orgánů není možné klást k tíži stěžovatelky. Vykazuje-li evidence správních orgánů dlouhodobé a systematické nedostatky, které vyvolávají důvodné pochybnosti o její úplnosti a správnosti, je na správních orgánech, aby tyto pochybnosti rozptýlily. Tato pochybení není možné přehlížet. Nelze se též spokojit s konstatováním, že doložka

pokračování

právní moci byla zřejmě vyznačena správně, a rezignovat na zjištění skutečného stavu evidence MF. V případě pochybností ohledně tvrzení orgánů veřejné moci a zjištění skutkového stavu či výkladu právních norem je nutné upřednostnit ochranu zájmů jednotlivce před zájmy orgánů veřejné moci. Rozsudek NSS, který odbyl námitky stěžovatelky ohledně nesprávné, neúplné a pochybné evidence MF, je nezákonný a protiústavní, jelikož je v rozporu s právem na spravedlivý proces a soudní ochranu ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a povinností.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. V době kontroly měl prokazatelně k dispozici rozhodnutí evidovaná v systému SDSL. V Protokolu o kontrole, v části III., je označení dokladů předložených či dostupných v průběhu kontroly, nikoli veškerých dokumentů. Mezi těmito dokumenty jsou uvedena oznámení o zahájení provozu jmenovitě uvedených technických zařízení. Právě na základě těchto oznámení byl zjištěn prvotní nesoulad čtyř rozhodnutí o povolení provozování čtyř různých centrálních loterijských systémů. Čísla jednacích dotčených povolení v referátu kontrol hazardních her vyvolala podezření tím, že skladba těchto čísel neodpovídala používané formě čísel jednacích a rovněž nebyla dotčená povolení nalezena v systému SDSL. V části III. bodu 3 Protokolu o kontrole byla též uvedena původní rozhodnutí, která k provozování hazardních her opravňovala společnost MASOX, a. s. Tato rozhodnutí však byla uvedena v předloženém změnovém rozhodnutí. Jak je uvedeno v části IV. Protokolu o kontrole, žalovaný si poté v systému SDSL dohledal původní rozhodnutí, z nichž ověřil jednotlivá evidenční čísla kontrolovaných technických herních zařízení nacházejících se v provozovně. Následně v systému SDSL vyhledal i změnové rozhodnutí č. j. MF-38884/2015/34-4. Toto rozhodnutí je uvedeno v části III. bodu 2 Protokolu o kontrole, neboť prvotně bylo skutečně předloženo právní předchůdkyní stěžovatelky. Proto se nachází mezi dokumenty předloženými povinnou osobou. Nicméně jeho zařazení v bodě 2 neznamená, že si žalovaný předložené rozhodnutí neověřil. Řazení částí protokolu je čistě administrativní záležitostí. Podnadvpisy slouží pouze k lepší orientaci v textu, nikoli jako přesná specifikace. Tvrzení, že si v kontrolované provozovně nevyhledal druhé změnové rozhodnutí, je zcela irrelevantní. Důvodné podezření pojal již ze dvou rozdílných znění změnového rozhodnutí č. j. MF-38884/2015/34-4. Žalovanému nepřísluší posuzovat postupy GŘC, tedy z jakého důvodu mu opětovně zaslalo změnová rozhodnutí jako přílohu přípisu ze dne 21. 2. 2020.

[12] Stěžovatelka si navíc nesprávně vykládá pojem kontrola dle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“). Kontrola je ukončena buď marným uplynutím lhůty pro podání námitek nebo vzdáním se práva na podání námitek, dnem doručení vyřízených námitek kontrolované osobě, nebo dnem, kdy byly námitky předány k vyřízení správním orgánům. Materiály, které byly žalovanému zaslány dne 21. 2. 2020, oficiálně obdržel v průběhu kontroly, ačkoliv mu byly známy již ze systému SDSL. Žalovaný již před zahájením kontroly provedl úkony, jejichž účelem bylo opatření podkladů pro posouzení, zda má kontrolu zahájit. Mezi tyto úkony patří i zaslání žádosti o poskytnutí informací týkajících se nejasností ohledně dotčených povolení k provozování hazardních her. Z odpovědi MF ze dne 24. 1. 2020 je zjevné, že GŘC mělo již před zahájením celostátní kontrolní akce informace, že rozhodnutí předkládaná právní předchůdkyní stěžovatelky jí nebyla vydána, a MF nedisponovalo rozhodnutím, kterým by došlo ke změně provozovatele. Na základě

těchto informací byla uskutečněna kontrola. Ačkoliv výše uvedené informace nebyly vloženy do spisu před zahájením kontroly, nic to nemění na skutečnosti, že byly žalovanému známy ze systému SDSL. Nejvyšší správní soud správně usoudil, že údajně nesprávně vyznačené doložky právní moci na změnových rozhodnutích neprokazují správnost rozhodnutí předložených během kontroly. Ojedinelá nesrovnalost v systému SDSL nezakládá systematické nedostatky. Žalovaný nemohl ověřit správnost a pravost originálu rozhodnutí, jelikož jej stěžovatelka nikdy nedoložila. Žalovaný poukázal také na skutečnost, že policie nadále prověřuje podezření, že rozhodnutí MF předkládaná právní předchůdkyní stěžovatelky byly padělky.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Poté přistoupil k posouzení přípustnosti kasační stížnosti. Možnost účastníků řízení napadnout rozhodnutí krajského soudu poté, co NSS jeho původní rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je omezena § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož se NSS nesmí znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, pokud se tímto právním názorem krajský soud řídil (srov. nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05).

[15] Nepřípustnost kasační stížnosti se tedy dotýká především otázek, které NSS v téže věci již závazně posoudil, resp. mohl posoudit (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Toto omezení je odrazem závaznosti právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a vylučuje i možnost NSS, aby revidoval svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci (srov. také usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

[16] Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obsahuje i výjimku z popsaného pravidla. Kasační stížnost je přípustná, je-li namítáno, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku.

[17] Judikatura Ústavního soudu a NSS dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky z aplikovatelnosti tohoto ustanovení. Zpravidla jej nelze vztáhnout na případy, kdy NSS vytýká krajskému soudu procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav nebo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti by v takovém případě znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 79/2009 - 165). I v těchto případech se však námitky opakované kasační stížnosti musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru a následování pokynu Nejvyššího správního soudu nebo musí směřovat k právní otázce, která v první kasační stížnosti nebyla řešena a kvůli vadnému procesnímu postupu nebo vadě obsahu rozhodnutí krajského soudu řešena být nemohla.

pokračování

[18] Opakovaná kasační stížnost je obvykle rovněž přípustná, pokud krajský soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování, byť nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem NSS, vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2009, č. j. 8 As 25/2009 - 66, srov. také usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 Afs 59/2007 - 56). Dalším důvodem, o který se může opírat přípustnost opakované kasační stížnosti, je změna právního stavu změnou či zrušením rozhodného právního předpisu, pokud v dané věci nelze aplikovat předpis původní; podobně může jít i o vyslovení protiústavnosti předpisu Ústavním soudem (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 Afs 59/2007 - 56). Lze shrnout, že přípustnost opětovné kasační stížnosti (včetně stížnosti podané druhým účastníkem řízení) je omezena na důvody, které NSS v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil.

[19] Podá-li kasační stížnost v téže věci druhý účastník řízení, je § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. aplikovatelný zejména v případě, kdy tento účastník brojí proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru NSS vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku (blíže viz např. rozsudky NSS ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 1/2011 - 139, ze dne 8. 6. 2011, č. j. 6 As 4/2011 - 136, ze dne 22. 9. 2011, č. j. 6 Ads 14/2011 - 241, ze dne 29. 8. 2012, č. j. 8 As 2/2012 - 55, nebo usnesení NSS ze dne 28. 4. 2015, č. j. 8 Afs 16/2015 - 64). Tento názor potvrdil i Ústavní soud v usnesení ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. II. ÚS 2083/15, ve kterém uvedl: „*Smysl kasační stížnosti, jakožto mimořádného opravného prostředku, kterým lze napadnout rozhodnutí krajského soudu vydané ve správním soudnictví, totiž nemůže být negován opakovaným vznášením stejných či přinejmenším obdobných právních otázek, na něž již Nejvyšší správní soud vyslovil svůj právní názor. Takto by totiž docházelo k jevu, nikoliv nepodobnému přísllovečnému ‚ping-pongu‘ mezi oběma stupni správního soudnictví, kdy by byl Nejvyšší správní soud zbytečně zahlcován podáními, u nichž by bylo dopředu zřejmé (s ohledem na zásadu kontinuity, jednoty a předvídatelnosti jeho rozhodování), s jakým výsledkem řízení skončí. Takovýto přístup by zcela zjevně odporoval i zásadě hospodárnosti řízení a devalvoval by funkci Nejvyššího správního soudu coby orgánu sjednocujícího judikaturu ve správním soudnictví. Není proto ani rozhodné, zda dřívější kasační rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bylo vydáno na základě návrhu současného stěžovatele anebo žalovaného správního orgánu (jako tomu bylo právě v nyní projednávaném případě).*“ Ke shodnému závěru dospěl i v usnesení ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. II. ÚS 2240/13, ve kterém konstatoval, že „*není rozhodné, zda původní rozhodnutí správního soudu bylo zrušeno na základě kasační stížnosti podané žalobcem, nebo žalovaným, poněvadž soudní řád správní ve svém ustanovení § 104 odst. 3 vychází toliko z procesní situace, kdy kasační soud v dané věci již rozhodl, rozhodnutí správního soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž správní soud ve věci opětovně meritorně rozhodl s přihlédnutím k závaznému právnímu názoru, vyslovenému ve zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu; lhotejno přitom, který účastník řízení se kasace původního rozhodnutí správního soudu domohl.*“

[20] V nyní projednávaném případě NSS dřívější rozsudek krajského soudu zrušil na základě kasační stížnosti žalovaného kvůli nesprávnému posouzení právní otázky týkající se důvodného podezření na porušování zákona o hazardních hrách. Nynější kasační stížnost podal druhý z účastníků - žalobkyně. Nejvyšší správní soud proto posoudil její kasační stížnost z hlediska výše uvedených kritérií přípustnosti. Jak plyne z rekapitulace kasační stížnosti, stěžovatelka polemizuje se závěry dřívějšího rozsudku NSS č. j. 9 As 191/2020 - 76 ohledně skutečností, ze kterých žalovaný nabyt důvodné

podezření na porušování zákona o hazardních hrách dle jeho § 121 odst. 1 a neprokázání systematických nedostatků evidence MF. Stěžovatelka tedy nenamítla, že by se krajský soud neřídil závazným právním názorem NSS, naopak s názorem NSS polemizovala. Nešlo ani o situaci, že by důvodem zrušení prvního rozsudku krajského soudu byla jeho procesní vada, případně nepřezkoumatelnost, a před vydáním jeho druhého rozsudku nedošlo ani k doplňování dokazování krajským soudem. Stěžovatelka svou kasační stížností polemizuje právě s názorem vysloveným NSS v rozsudku č. j. 9 As 191/2020 - 76, a vybízí jej tak k výše zmíněnému „ping-pongu“, jemuž má právě nepřípustnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zabránit. Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky přípustnými ani z důvodu změny skutkových zjištění, právního stavu či judikatury. K ničemu takovému ve vztahu ke sporným otázkám nedošlo. Její kasační stížnost je tedy podle tohoto ustanovení nepřípustná.

[21] Jediné kasační námitky, se kterými se NSS v prvním rozsudku nevypořádal, jsou ty, které stěžovatelka neuplatnila ani v žalobě a uplatnila je až v nyní podané kasační stížnosti. To se týká konkrétně námitky, že si žalovaný nevyhledal obě změnová rozhodnutí, nýbrž pouze rozhodnutí č. j. MF-38884/2015/34-4, že žalovaný nemá přístup do systému SDSL, že tento systém nevede žalovaný ale MF a že rozsudkem č. j. 9 As 191/2020 - 76 bylo porušeno stěžovatelčino právo na spravedlivý proces. Tyto námitky nenavazují na jednotlivé body stěžovatelčiny žaloby. I kdyby se v nyní projednávaném případě nejednalo o opakovanou kasační stížnost, takové námitky by byly nepřípustné dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle uvedených ustanovení nemá žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[24] Zároveň NSS rozhodl o vrácení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč stěžovatelce, a to na základě § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. července 2021

JUDr. Barbara
Pořízková
předsedkyně senátu